

Μαρμαρα

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ : ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1953

ΧΡΟΝΟΣ 7ος ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 82

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΡΑΔΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
Φραγκλίνου Ρούζβελτ 41 Αθήναι
Τηλέφωνα : 20.088 - 43.579 - 53.711

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ Ο ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΚΥΖΙΚΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΔΙΣΘΗΤΕΣ ΖΗΜΙΕΣ

Οι σεισμοί που έπληξαν την Δυτική περιοχή της Τουρκίας την έσπεραν της 18ης Μαρτίου και την επομένη και μεθεπομένη ημέραν, με τα γνωστά θλιβερά αποτελέσματα για τους κατοίκους των κωμοπόλεων Γκιόναν, Γενιτοέ, Μάννας και Χάβρας της περιοχής Τσανάκ Καλέ, είχαν, ως ήτο φυσικόν, τόν αντίκτυπόν των και στα νησιά του Μαρμαρά και την Κύζικο, που βρίσκονται καντά στην πληγείσα περιοχή.

Ευτυχώς όμως ο αντίκτυπος ήτο τόσο μικρός, ώστε να μη συμβή καμιά αισθητή ζημία τόσο στην Κύζικο όσο και στα νησιά μας.

Από τους σεισμούς της Τουρκίας, που είχαν τόν επίκεντρόν των στο Τσανάκ Καλέ και την θάλασσαν του Μαρμαρά έπληγησαν επίσης ή Έλληνοκατοικημένη Ίμβρος και οι Έλληνικές έπαρχίες Σαμοθράκης, Λήμνου και Μυτιλήνης, με μεγαλύτερες ζημιές στην κωμόπολι Καλλονής, δ-

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΕΠΑΨΑΝ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 1935

Οι κάτοικοι του Μαρμαρά έγκραστημένοι σε σηνές μετά τους καταστρεπτικούς σεισμούς της 4ης Ιανουαρίου 1935. Στη φωτογραφία διακρίνεται ένα μέρος του παραλιακού δρόμου με τόν τζαμί και τόν αβάνο—πρός τόν μέρος της Παναγίας—σκαζόμενα σάβια. Ως γνωστόν, από τους σεισμούς έκείνους καταστράφησαν όλα σχεδόν τόν χωριά του Μαρμαρά, ή Κούσταλη, μέρος της Άρυσιας και τόν χωριά της Άλλωνης.

που τόν 25 ο)ο περίπου τόν οικιών κατέστησαν ήτοιμόρροποι.

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Λαμπρή στό Μαρμαρά: Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τού συνεργάτου μας κ. Α. Μαρμαρινού

Η βδομάδα από την Ε΄ Κυριακή τών Νηστειών ως την Κυριακή τών Βαίων, λεγότανε στό Μαρμαρά Βαγιοβδομάδα. Οι παπάδες κάθε ένορίας είχαν γραμμένους δλους έκείνους που είχαν στεφανωθή μέσα στό χρόνο, τούς γαμπρούς της χρονιάς δηλαδή, τούς είδοποιούσαν κι αυτοί φρόντιζαν να πληρωθούν τόν άγαγιάτικα για τή μεταφορά τών βαγιών στην έκκλησιά. Τόν Σάββατο τόν πρωί, ε΄ άη—Λαζάρ΄, οι παπάδες στέλνανε μέ αγόρια στις νιόνυφες τού χωριού από ένα ματοάκι βάγια. Οι νύφες τόν στόλιζαν μέ άσπρογάλαζες κορδέλες, μέ λουλούδια και τρέδες και έστελναν πάλι στην έκκλησιά. Τόν πρωί τού «Βαγιά» όλες οι νύφες της χρονιάς στολισμένες μέ τόν «καλά» τους θά πηγαίνανε στην έκκλησιά, θά δίνανε ένα «ριγάλο» στόν παπά, θά τού φιλούσανε τόν χέρι κι αυτός θά τις έδινε, εύλογημένο τώρα, τόν ματοάκι τόν βάγια που οι ίδιες είχαν στολίσει κι είχαν στείλει στην έκκλησιά.

Γιά τόν παιδιά ή «Κυριακή τού «Βαγιά»» περνούσε μέ τόν συνηθισμένο τετράστιχο:

Βάγια—βάγια τών βαγιών
τρώνε βάρια και κολλιά

και την άλλ΄ την Κυριακή τών κουλούρα μέ τόν άρνι.

Έπίσης ένα συνηθισμένο παιδικό παιγνίδι ήταν οι σφουρίχρες οι κατωμένες από χαραγμένο στό μιά άκρη βαγιόδουλο μέσα στό όποιο χώνανε ένα βαγιόφυλλο.

Δέ θά μιλήσουμε για τόν έθιμο τού «καψίματος τόν «Όβρηου» που άν και κρίνεται τώρα σάν βάρβαρο, είχε την ιστορική του δικαίωση γιατί δημιουργήθηκε μέσα στό χρόνια της μακραίωνης σκλαβιάς, σε μιά κωμόπολι μέ έβραϊκή παροικία, σάν μιά αντίδρασι στό βάρος της σκλαβιάς και ζωντανέμα της φλόγας της θρησκευτικής που ήταν ή μοναδική δύναμι που συντηρούσε τή φυλετική συνείδησι. Δέν θά μιλήσουμε λοιπόν για τόν, γιατί πολλά έχουν γραφή και ό χώρος δέν μάς παίρνει. Θά ιστορήσουμε λίγα λαμπριάτικα έθιμα, που φανερώνουν τόν χαρακτήρα τού Πάσχα στό Μαρμαρά: Γιορτή της Χαράς. Γιορτή για τόν ανθρώπινα λουλούδια και τόν λουλούδια της γής.

Από τή Μεγάλη Δευτέρα οι άρραβωνισμένοι της χρονιάς παραγα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
στόν 4η σελίδα

ΔΥΝΑΤΕΣ ΜΑΡΜΑΡΙΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΤΟΥ ΕΚΔΕΚΤΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΟΥ κ. Γ. ΒΑΛΕΤΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΛΗΣ - Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΙΔΕΟΛΟΓΟΣ

2 Άληθινά κι άναντίρρητα ή ζωή τού Γιάννη Δελή είναι ένα σωστό δράμα. Ένα δράμα γεμάτο από περιπέτειες, άναποδιές κι εύγενικούς άγώνες, που δυστυχώς ή έξιστόρηση κι ή άναπαράστασή τους ξεφεύγει τόν όρια και τις έπιδιώξεις μιάς πληροφοριακής ή έπιστημονικής μελέτης σάν αυτήν έδω.

Έκάλαισεν, γράφει ό Όλύμπιος (5) Ισχυρός έναντιόν δύο άντιμάχων και άναταγανίστων έχθρών της άνθρωπίνης φύσεως, της έλπίδας και της άγνοίας. Ένίστησεν άμφοτέρως, άλλ΄ έπεσε και αυτός τέλος εις τόν άνισον τούτον άγώνα, εις όν μόνον της γενναίας ψυχής του τόν πολύτιμα κεφάλαια διέδωκε. Άληθής μάλιστα τού βίου κατά την εύγενεστέραν μορφήν της λέξεως ταύτης.

Πάλαιψε από όχτώ χρονώ παιδί μέ τή φτώχεια. Ο πατέρας του δέν είχε ταχτική και καλή δουλειά και σά να μην έφτανε αυτό, άρρώστησε. Θά περιμέναμε κι άπ΄ τόν άπλοϊκό έκείνο θαλασσινό κι άπ΄ τόν δυστυχισμένο έκείνο φτωχόπαιδο να πάρουν τόν δρόμο, που τούς άνοιγε ή σκληρή πραγματικότητα της ζωής τους. Ο Γιάννης μπορούσε να γίνει βαρκάρης ή μουτσος σε κανένα καϊκι ή τόν κάτω - κάτω να μη παραγιάσει πουθενά, για να βοηθήσει και τόν άρρωστο πατέρα του και τόν φτωχό σπίτι του, σά μεγαλύτερος άδερφός που ήταν. Ωστόσο άλλου τόν έσπρωχνε ή ψυχή του, άλλου τόν τραβούσε ή άσβεστη δίψα της παιδείας και της σπουδής. Ο Νικόλας, ό φτωχός κι ό παθιασμένος έκείνος σφουγγαράς, είχε τή μανία να δη τόν παιδί του σπουδασμένο και μορφωμένο. Και κείνο πάλι είχε μιά άφάνταστη άγάπη για μάθηση και για γνώση, όχι μονάχα σχολική κι έγκύκλια,

«Κι έφώθησες μέ τής ζωής τήν άχαρη Σαζάρα
Σάν ένας αλάτanos τσανός»
Ο ξυλοκόπος - ό Καϊρός - άλήθεια σ΄ είχε κόψει
Μ΄ άπ΄ τόν κορμι σου πλάστηκε τόν δυνατό μαράβι
Κι΄ από τις ρίζες βλάστησαν βλαστάρια οι μαθητές σου.

άλλά πλατύτερη και βαθύτερη. «Έλάνθανεν, λέγει ό Όλύμπιος, έν τή ψυχή του ό σπινθήρ της ιστορικής μαθήσεως». Έργατικό παιδί, άνήσυχο, όλο φωτιά έσωτερική, έρχόταν πάντα πρώτο και χαιρόταν άπλόχερα τήν άγάπη, τήν έχτίμηση, και τόν θαυμασμό άκόμα τών καθηγητών. Φτωχό, περιφρονημένο, μέ τόν έξοσκισμένο τόν τόν ρούχα, νηστικό πολλές φορές, είχε ζήσει σ΄ όλη του τήν τραγικότητα και τήν άμύθητα τόν δράμα της άτομικής και κοινωνικής μειονεκτικότητας, τόν άίστημα της καταφρόνης και τού ξεπεσμού. Κι αυτό άκριβώς τού είχε άνάψει τόν ζήλο και τού είχε δυναμώσει τήν προσπάθεια για μιά άπεροχή άλλοιωματική και σ΄ άλλο τομέα.

Διατηρώ Σωραάν τήν άνάμνησιν μικρού έπεισοδίου τού σχολικού βίου. Πρώ δέκα και έπτά ενιαυτών έδιδασκαν Ιστορίαν εις τήν πρώτην τάξιν τού Γυμνασίου. Παιδίον πενιχρόν και άτημέλητον έκάθητο μόνον, κατάμονον, εις τόν τελευταίον έδωλιον τής αίθουσής, προς τήν γωνίαν. Ήτο ό πρώτος της τάξεως μαθητής και έκάθητο, τελευταίος! - προφανώς διά τήν πενίαν, ως ε-

τελής και άσημαντος παρεορημένος. Άλλά τόν δεκαεταρτίς παιδίον είχε λάμποντας όφθαλμούς και διάφανον ίσχυράν. Ήτο ό νους της τάξεως και δέν έβράδυνε ό έσχατος να γίνη π ρ ω τ ο ς . (ΟΛΥΜΠΙΟΣ)

Τής άξίας και της προσπάθειας του τούς καρπούς ό Δελής τούς χάρηκε πολύ νωρίς. Τή φτώχεια και τήν κοινωνική του μειονεκτικότητα τις ίσοστόθμισε και τις άποζημιώθηκε μέ τήν πνευματική του ύπεροχή. Ήταν ό πρώτος μαθητής, γεμάτος αυτοτέλεια και δίψα μάθησης, που εξαπλώνόταν σε πλατύτερα ενδιαφέροντα. Γιατί δέν άφησε συμμαθητή του, δέν άφησε δάσκαλό του, δέν άφησε ιδιωτική βιβλιοθήκη, που να μη τή μεταγγίσει στό κεφάλι του. Καταβρόχχιζε βιβλία όπου τόν λάχαινε, όπου περιεχομένου κι άν ήταν αυτό. Άγαπούσε και προτιμούσε τόν ιστορικά. Έκει εύρισκε τόν στοιχείο του. Οι συμμαθητές του τόν έχτιμούσανε εξαίρετικά και τόν θαυμάζανε μέ όλη τήν άθωότητα της παιδικής ψυχής. Όταν πέρασε στό τήν τελευταία τάξη τού Γυμνασίου, άρχισε να βρίσκει και ιδιωτικές παραδόσεις και να βοηθά λίγο-πολύ τόν σπίτι του. Αυτό τόν καιρό χάνει και τόν πατέρα του. Ο πολυβασανισμένος ναυαγός τού Έλλησπόντου νικήθηκε τέλος άπ΄ τήν άσπληγνη τύχη της ζωής του κι άναπαύθηκε. Ο Γιάννης έθαψε τόν πατέρα του μέ τή χρηματική συντρομή ένος συμμαθητή του και πήρε στούς ώμους του όλο τόν βάρος τού φτωχού κι άπροστάτευτου σπιτιού του.

(5) «Σάλπιγγε», δ. π. σελ. 1ε.

(Άκολουθεί)

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΝΙΚ. ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΡΑΡΙΔΟΥ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΓΑΣΙΑ
ΒΕΟΦ. ΣΠ. ΒΕΟΦΑΝΙΔΟΥ

Συμφώνως τῷ άρθρῳ 5 § 1 τοῦ Α.Ν. 1092/1938
Τυπογραφεῖον καὶ κατοικία
ἑκαπθύνου Διευθυντοῦ
Δελφινώγη 154 - Πειραιεὺς

ταχυεργεῖν μας

Αγαπητέ κ. Νικ. Λαμπαράριδη,
Πέρασε τόσος καιρός ἀπὸ τότε ποὺ εἶχατε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλετε τὰ φθάρια καὶ ἀνακνημένα μας «Μαρμαρινά Νέα» καὶ σὰς ζήτησὶ συγγνώμην ποὺ δὲν εἶχα ἀκριβῆ γιὰ νὰ εἶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ εἶς στείλω τὴ συνδρομὴ μου. Σὰς στέλνω σήμερον τὸ χροῖος μου καὶ σὰς γνωρίζω ἐν ἡμετέροις ἀνεκτιμήτως γιὰ μὰς τοὺς ζητιούμενους. Ὅταν τὴν καιρὸν κἀνὰ μῆνα, ἐκείνη τὴ μέρα γίνομαι πάλι παιδί καὶ ξαναζῶ στὸ ὄραίό μας Πραστεῖο. Τρέχω στὰ ἀγοριάκια μας, βραϊόκομαι στὴς ἀμορφὲς ἀκλόνητες μας, στὰ μοναστήρια μας, στὴς φάλας ἐξόχως μας, βουτσοῦ ἀπὸ 33 χρόνια. Σὺς, μὲ τὸ ὄραίό σου ἀπὸ φύλλο, μὲς κἀνὲτε νὰ ξαναζοῦμαι γιὰ λίγο σὺν τὰ παιδιά, ποὺ εἴμαστε καὶ μετὰ κἀποτε. Εἶναι σὺν ἑνὰ μεγάλο γόαμμα γοημένο ἀπ' ἄλλους τοὺς πατριώτες μας. Σὰς συγχαίρομαι γι' αὐτὸ καὶ παρακαλοῦμαι τὸ Θεὸ νὰ εἶς ἕχη γιὰ νὰ συνεχίσεις τὸ ὄραίό σου ἔργον...

...Τὰρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ εἶς ζήτησω μὴ χάρις τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸ βράδυ ἐσπέριας τὴν ἑσπέρην τοῦ συζύγου μου καὶ τοῦ γιουδίου μου (εἶναι Νικόλαος νεότερος) καὶ πρὸς ἐξοχὴν πολλοὶ χωριανοί, οἱ οἰκογενεῖς Βασιλείου Ζωμπουλή, Μιχαήλ καὶ Ἀθανασίου Χατζηβασιλείου, Ἀδάμ Τσίφου, κ. καὶ Κὰ Γεωργίου Πελλισῶν καὶ ἄλλοι. Μὲ εὐχέσθησαν ἀστεϊάζοντας: «Ὅλα τὰ γλυκίσματα τὰ ἔχης, Εὐδοκίε, ἔμ ποὺ εἶναι τὰ φθάρια γλυκίσματα, ποὺ ἀπὸ Μαρμαρινὸν εἶναι δὲν εἴσαι σὲ κἀνὰ ἐπίσημο ἡμέρα». Τότε κ' ἐγὼ τὸς εἶπα: «Θὰ γόαψω σὺν κ. Λαμπαράριδῃ νὰ μὰς τὸ γόαψον καὶ σὴν ἡμετέριδα, ποὺ θὰ χαροῦν ἄλλοι, καὶ μὲτὰς λάβω τὴ συνταγὴ θὰ εἶς τὰ κάμω».

Μὲ θερμὸς πατριωτικὸς χαριστικὸς
ΕΥΔΟΚΙΑ
Ν. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
(τὸ γένος Χατζηβασιλείου)
Ἀστὴρ Ν. Υ. 8)12/52

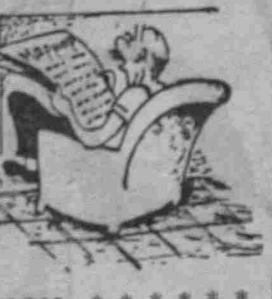
Εὐχαρίστως, Κὰ Παπαβασιλείου, δημοσιεύομαι σήμερον παρακάτω τὴ συνταγὴν ποὺ μὰς ζήτησατε καὶ σὰς παρακαλοῦμαι νὰ μὰς συγχωρήσετε, ποὺ δὲν μπόρῃσαμε — λόγω ἐλλείψεως χρόνου— νὰ εἶς τὴ δώσουμε ἐνοχοῦτερα.

Γλυκίσματα Μαρμαρονησιώτικα

Παίρνομε μὴ ὀκτὸ ἀλεύρι καὶ ἀπὸ τὸ κοσκινώσομε, τὸ περυνάσομε μὲ 15 θράμια λάδι ζεματιστό. Τὸ τρίβομε καλά γιὰ νὰ πᾶν παντοῦ τὸ λάδι καὶ κἀτῶν τὸ ζυμάζομε με σιλικῆ. Ὅταν τελειώσῃ ἡ ζύμη, παίρνομε στὸ χεῖρ ἑνὰ μικρὸ κομματάκι καὶ τὸ δουλεύσομε λίγο γιὰ νὰ γίνῃ ἑνὰ μεγάλο βολάκι. Ὑστερὰ τὸ πλατίζομε καὶ μὲ ἑνὰ αὐτογυλὸ ἔβλο τὸ ἀνοίγομε σ' ἑνὰ μικρὸ φύλλο. Στὸ φύλλο θὰ βάλωμε μὴ κομματάκι κροκὸ καλαμίνι μὲ ζάχαρι καὶ κανέλλα. Θὰ τὸ διπλώσομε καὶ θὰ τὸ κἀνομε ἄλλο ἑνὰ ποτῆρι ἢ εἶς δέκατε ἄλλο γιὰ νὰ σχηματισθῇ μισοφέγγαρο. Γόρω ἀπὸ τὸ κομμάτι μῆκος τοῦ σχήματος θὰ τὸ διπλώσομε κἀνὲ τόσο γιὰ νὰ φτιαζομε μπαμπάλα. Ὅταν τελειώσομε ὅλα, θὰ ζεματή-

Κωνεννὴ Ζωὴ

ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΜΑΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΘΗΝΩΝ

— Ἀρραβῶνες :
Ὁ λαμπρὸς νέος κ. Ἰλίας Παπαηλιόπουλος ἀπὸ τὸ Ἁγιον καὶ ἡ ὠραιότατη καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα προικισμένη θύνη Ἀλκμήνη Βαμβακοπούλου, λατρευτὴ κόρη τοῦ κ. Νικολάου καὶ τῆς Κας Ἀλεξάνδρας Βαμβακοπούλου ἀπὸ τὴν Κων(πολι, ἔδωσαν ἀρραβῶνα.

Τοὺς μνηστευθέντας καὶ τοὺς γονεῖς θερμὰ συγχαίρομε, εὐχόμενοι ταχεῖαν τὴν στέφιν.

— Γεννήσεις :

Ἡ κ. Τίκα Βασ. Χαραλαμπίδου, τὸ γ. Γεωργίου Ν. Κυριακίδου ἀπὸ τὸν Μαρμαρᾶ, ἐγέννησε ἀγοράκι στὴς 23)3)53.

— Ἡ κ. Ἐλλη, σύζυγος τοῦ συμπατριώτου ἀπὸ τὴν Κούταλι κ. Ἰωσήφ Οἰκονομίδου, ἐγέννησε στὴς 4 Μαρτίου ἀγοράκι.

Στοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσομε τὰ νεογέννητα.

— Ἡ σύζυγος τοῦ συμπατριώτου ἀπὸ τὸν Μαρμαρᾶ κ. Νικολάου Παπαφιλίππου, ὑπαλλήλου τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ καθηγητοῦ τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς Μηχανικῶν «Ὁ Ἀρχιμήδης», ἐγέννησε στὴς 23)12)52 κορίτσακι. Στοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζήσομε τὸ νεογέννητον.

ΚΩΝ(ΠΟΛΕΩΣ)

— Θάνατοι :

Προσβληθεὶς ξαφνικὰ ἀπὸ ἀδυσπᾶστον ἀσθένειαν, τὴν ὁποῖαν δὲν μπόρῃσε νὰ θεραπεύσῃ ἡ ἐπιστῆμη καὶ οἱ περικυβητοὶ δὲν τὸν οἰκίσαν, ἐκλείσθη γιὰ πάντα τὰ μάτια τοῦ στὴν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τοῦ καὶ κηδεύθη στὴν Ἁγία Εὐφροσύνη Χαλκηδόνος, στὴς 27 Μαρτίου, ὁ ἐγκατεστημένος στὴν Κων(πολι ἀγαπητὸς συμπατριώτης ἀπὸ τὸ Πατρισταμῆν καὶ καλὸς φίλος τῶν «Μαρμαρονησίων Νέων» Κρητὸς Δαζάρου Ζαφίρης, ἐμποροῦ καὶ χρησίμου μέλος τῆς κοινωσίας. Τὸ θλιβερὸν συμβᾶν ποὺ βῆθε σὲ μεγάλο πένθος τοὺς γονεῖς, τὴν σύζυγον καὶ τὰ δύο ἀνήλικα τέκνα τοῦ, προσέβησε μεγάλη θλίψη σὲ ἕλη τὴν πατριωτικὴν μας παροικίαν καὶ τὴν ἑν γίνει κοινωσίαν τῆς Πόλης, ἡ ὁποία ἀμείβομαι ἀνεκτιμήτως ἐπηρεασίας τοῦ σὲ Φιλανθρωπικοῦ ἑτηρησίου καὶ Μορφωτικοῦ Συλλόγου, τὸν ἐτίμησε μὲ ψηφίσματα.

Στοὺς βαρυσθενήτους οἰκείους τοῦ ἐπυράζομε τὰ θερμὰ μὰς συλλυπητήρια.

σομε μὴ κατασφάλα λάδι ἢ βοτρυγο καὶ θὰ τὰ βάλωμε μὲσα νὰ ψηθῶν χωρὶς νὰ κοκνήσομεν. Κατόπιν θὰ τὰ τυλίξωμε σὲ φιλὴ ζάχαρη ἀνοματισμένη μὲ βανίλια, καὶ καλὴ ὄρεξι.

ΜΑΡΜΑΡΟΝΗΣΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πότε θὰ κάνωμε πανιά νὰ κάτσω στὸ τιμόνι νὰ δῶ τοῦ Μαρμαρᾶ νερά, νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι;

Ἄς χαμηλώσαν τὰ βουνά, νὰ ἴδωμε τὸ λεβάντη, νὰ ἴδωμε τὸν Μαρμαρᾶ, ποὺ λάμπει σὺν διαμάντι.

Ὁ, Μαρμαρᾶ, περῆφανε μὲσα στὴν Προποντίδου, τέτοιο νησί εἶχάρο, ἄλλο νησί δὲν εἶδα.

Ὁ Μαρμαρᾶ, γλυκεῖα Πατρίς, νησί χαριτωμένο, στὴς Προποντίδου τὰ νησιά ἐσὺ ἴσαι ξακουσμένο.

Ὅλο τὸν κόσμον γύρῃσα, πουνέντη καὶ λεβάντη, δὲν εἶδα τέτοιο εὐμορφία, νὰ λάμπη σὺν διαμάντι.

Τέσσαρα κάρτα εἶν' ὁ ντουναῖς, τὰ δύο εἶναι δικὰ σου, τὸνα εἶναι τὰ κἀλλη σου, τ' ἄλλο ἡ λεβεντιά σου.

Ὁ, Μαρμαρᾶ, περῆφανε μὲ τὰ κροῦ νερά σου, τὰ φάρια σου τὰ ξακουστά, τὰ ἄσπρα μάρμαρά σου.

Ὁ, Μαρμαρᾶ, γλυκεῖα Πατρίς, μὲσα στὴν Προποντίδα, ποὺ ἄδεια σ' ἀφῆσαμ, ὀλόγλυκα Πατρίδα.

Ὁ, Μαρμαρᾶ, πανέμορφε, πῶς νὰ σὲ λησμονήσω καὶ τ' ἄγια χωματάκια σου νὰ μὴ τὰ νοσταλγήσω;

Πέσομε γλυκεῖα μου θάλασσα, γαλανομάτα κόρη, πότε θὰ δῶ στὸ πλάγος τοῦ Μαρμαρᾶ τὰ ὄρη;

Ὁ Μαρμαρᾶς ἐρήμωσε ἀπὸ τὰ παλλημάκια κ' ἡ γῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν βγάζει πιά χορτάρια.

Ἐφυγαν οἱ σταυραετοὶ ἀπ' τὴς ψηλῆς κορφῆς τοῦ κ' οἱ κέρδικες μὲγαλε ἀπὸ τὴς ρεματιῆς τοῦ.

(Ἀπὸ τὴν λαογραφικὴν συλλογὴν τοῦ κ. ΝΙΚ. Σ. ΛΑΜΠΑΡΑΡΙΔΗ)

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἡ Ἄνοιξις μὰς προσβῆκε, τὴ γῆ γιὰ νὰ στολίσῃ χρυσὴς ἐλπίδες καὶ χαρῆς, καὶ γέλοια νὰ σκορπίσῃ ἀνοίγουν τριαντάφυλλα, ἢ πασχαλιῆς κ' οἱ κρῖνοι καὶ τὸ πικρὸ: «Δὲ σ' ἀγαπῶ» μοῦ πρόφερε Ἐκείνη.

Λαγκάδια πρᾶσιζοῦνε, τὰ δένδρα ὄλ' ἀνθῶνε πουλιάντα μὲς τὴς ρεματιῆς, γλυκὰ νὰ κελαιδοῦνε καὶ τ' ἀγεράκι ἀρχινᾷ γλυκεῖα δροσιά νὰ χύνη. μὰ τὸ φορτικὸ: «Δὲ σ' ἀγαπῶ» μοῦ ἀπαντᾷ Ἐκείνη.

Ὁ Ἥλιος τὴς ἀκείδους τοῦ σ' ὄλη τὴ γῆ ἀπλώνει. κ' ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα τοῦ, τὴ χρυσοστεφανώνει τὸ φεγγαράκι ἔρχεται τὴς νύκτες νὰ λαμπρύνῃ καὶ ὁμως: «Δὲ σὲ ἀγαπῶ» λέγει σ' ἐμένα Ἐκείνη.

Περῆφαν' ἡ ἀμυγδαλιά, στὰ ἄνθη στολισμένη καὶ μὲ τὸν πρᾶσινο κισσὸ, σφινκὰ περιπλεγμένη καὶ ἡ χρυσὴ ἀπὸ τὴν γῆ, γιὰ πάντα δὲ θὰ μείνη κ' ὄλο πικρὰ: «Δὲ σ' ἀγαπῶ» μὲ δήλωσε Ἐκείνη.

Γιὰ Κεῖνην μέλλω νὰ χαθῶ, γιὰ Κεῖνην ν' ἀποθάνω μὰ δὲν μπορῶ τ' ἀδύνατα, γιὰ δυνατὰ νὰ κάνω καὶ ἡ ζωὴ μου ἀρχινᾷ σιγά—σιγά νὰ σβῆνη γιὰτ' ἐπιμένει ν' ἀπαντᾷ: «Δὲ σ' ἀγαπῶ» Ἐκείνη!...

ΤΑΣΟΜΑ WASH. ΗΛΙΑΣ Δ. ΠΡΩΤΟΥΦΑΛΤΗΣ

Ν. ΠΑΛΑΤΙΩΝ

— Θάνατοι :
Σὲ ἡλικίᾳ 70 περίπου ἐτῶν ἀπέθανε ἀπὸ συγκοπή στὰ Ν. Παλάτια στὴς 28)3)53, ὁ πρό 3ετίας ἀφίχθεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐγκατασταθεὶς στὴν Ἑλλάδα συνταξιούχος συμπατριώτης Εὐστράτιος Βαλῆς. Τὴν κηδεῖα τοῦ παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου τοὺς οἰκείους τοῦ θερμὰ συλλυπούμεθα.

ΣΩΚΡ. ΠΑΝΤΑΖΟΓΑΟΥ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

— Μνημόσυνα :

Μεγαλοπρεπέστατο τελέσθηκε στὴς 12 Ἀπριλίου, στὸν Ι. ναὸ τῆς Ἀναστάσεως Πειραιῶς, τὸ 40μερο μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τῆς ἀξέχαστης συμπατριώτισσας Καλλιρρόης Νικ. Μπανιού, ἀπὸ τὴν Ἀφθόνη. Τὴν ἐπιμνημόσυνο δέησι παρηκολούθησαν πολλοὶ συμπατριώτες καὶ ἄλλοι γνωστοὶ καὶ φίλοι τῆς οικογενείας τῆς μεταστάσης.

ΘΕΣ(ΝΙΚΗΣ)

— Θάνατοι :

Σὲ ἡλικίᾳ 90 περίπου ἐτῶν ἀπέθανε τὸν π. μῆνα καὶ κηδεύθη μεγαλοπρεπέστατα δαπάναις τῆς κόρης τοῦ Διαλεχτῆ καὶ τοῦ γαμβροῦ τοῦ κ. Ἰωάννου Ἰωαννίδου ἀπὸ τὸ Πραστεῖο, ὁ συμπατριώτης ἀπὸ τὸν Μαρμαρᾶ Ἐλευθέριος Βουτσᾶς. Τὴν κηδεῖα τοῦ παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου συμπατριωτῶν καὶ ἄλλων γνωστῶν καὶ φίλων τῆς οικογενείας τοῦ μεταστάντος. Τοὺς οἰκείους τοῦ θερμὰ συλλυπούμεθα.

ΤΑΚΟΜΑΙ

— Μνημόσυνα :

Τὴν Κυριακὴν 8 Μαρτίου ἐγένετο στὸν Ι. Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σηάτλη τὸ 40μερο μνημόσυνο τοῦ ἀξέχαστου συμπατριώτου ἀπὸ τὰ Παλάτια Θεοφάνου Ἀ. Μιττάκου, μὲ συμμετοχὴν πλῆθους κόσμου συμπατριωτῶν καὶ ἄλλων ὁμογενῶν. Στὸ μνημόσυνο παρευρέθησαν ἐπίσημοι ἀδελφεὶ τοῦ μεταστάντος κ. Μόσχου Δεληστράτη, ὁ σύζυγός τῆς κ. Κωνστ. Δεληστράτη καὶ ὁ θεὸς τοῦ κ. Ἰωάννης Χαροτάκης ἢ Χαΐτας, πρὸς τοῦτο ἐλθόντες ἀπὸ τὸ Πόρτλανθ Ὀρεγκον, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένοι, καθὼς καὶ οἱ ἐγκατεστημένοι στὴν Τακόμα Παλατιανοί. Τὴν ἐπιμνημόσυνο δέησι ἐτέλεσεν ὁ αἰδευτὸς κ. Στυλιανόπουλος, προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας, μετὰ τῆς χορωδίας. Μετὰ τὴν ἀπόλυση μετέβησαν ὅλοι στὸ νεκροταφεῖον ὅπου τελέσθηκε τρισάγιον στὸν τάφο τοῦ μεταστάντος.

ΗΛΙΑΣ Δ. ΠΡΩΤΟΥΦΑΛΤΗΣ

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΔΗΜΟΣ. ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΑΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικὸν : Δρχ. 20.000
Ἀγγλίας : Δρχ. 1.125
Γαλλίας : Φρ. 1.000
Ἀμερικῆς : Δολ. 5
Κοινοτήτων, Γραφείων καὶ Τραπεζῶν Δρχ. 100.000

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΕΙΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Σὲ μὴ συγκέντρωσι καὶ σθηγιῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ξένων καὶ Ἑλλήνων δημοσιογράφων, ὁ διευθυντὴς τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου κ. Ἐμίλ Κορντσε, ἀναφερόμενος εἰς τὰ σπουδαῖα σημάσια εὐρήματα κατὰ τὴς ἀνασκαφῆς τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Σταδίου, ὅπως οἱ Γρύτες κ.λ.π., τόνισε πῶς ὁ ἕκ Προκονήσου ποιητὴς Ἀριστέας εἰς τὰ «Ἀριμάσπεια ἔπη» τοῦ διδῆ πλήρη ἐξήγησι τοῦ συμβολισμοῦ τῶν περισσοτέρων ἀπ' αὐτὰ τὰ εὐρήματα.

Μὲ τὸ ἀρματαγωγὸν «Μπλάιτς—Φόρντ» ἐφυγε τὴν 19)3)53 γιὰ τὸ μέτωπο τῆς Κορέας τὸ 14ον τμήμα ἀντικαταστάσεως τοῦ ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Κορέας. Ἀνάμεσα σὺς τὸς τοσους λεβέντες ποὺ θὰ πωλεμῆσουν γιὰ τὴν ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς παγκοσμίου ἀσφαλείας συγκαταλέγεται γιὰ πρώτη φορὰ κ' ἑνὰ Μαρμαρινόπουλο: ὁ Ἰωάννης Μανρᾶς ἀπὸ τὸ Νέο Μαρμαρᾶ. Τοῦ εὐχόμεθα μ' ὄλη μας τὴν καρδιά καλὴ ἐπιστροφή.

ΜΙΑ συμβουλή γιὰ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Οἰκοδομικοῦ μας Συνεταιρισμοῦ. Μετὰ τὴν ὀριστικὴν κατανομὴν τῶν οἰκοπέδων, καλὸ θᾶναί νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν διοίκησιν τῶν Ἐκτελωνιστῶν Πειραιῶς καὶ νὰ τὴ συμβουλευτῇ ὑπὸ ποῖους ὁρους ἀνέθεσαν σὲ Οἰκοδομικὸ Ὀργανισμὸν τὸ κτίσιμον τῶν σπιτιῶν τους, κατὰ θαυμάσιες μονοκατοικίας, ποὺ στοίχισαν 30.000.000 δρχ. ἢ καθε μίαν.

Τὸ Σκορπίδι'

ΧΑΛΚΙΔΙΟΣ

— Διόρθωσις ἐσφαλμένου :

Στὸ προηγούμενον φύλλο μας ἐδημοσιεύσαμε ἐν ὀνόματι Κλεοθέης ἀπὸ τὴν Ἀσπίδι προέβημε στὸ Ὀργανογραφικὸν Χαλκιδεὸς δραχ. 50.000, ἀντὶ ἐπαιῶν μνημοσύνου εἰς μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Τριανταφύλλου Καλαθῆ. Τὸ σωστὸ ποσὸν τῆς προσφοράς εἶναι 500.000 καὶ ὄχι 50, ὅπως δημοσιεύθη ἀπὸ τυπογραφικὸν λάθος.

Ν. Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Φα. Ροῦζβελτ 41 Μέγ. Ἡλ. Σταθμοῦ
Τηλ. 20.088—26.816 Τηλέφ. 41.438

ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ—ΣΚΑΦΩΝ—ΠΣΛΕΜΟΥ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΠΛΗΡΩΜΑΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

“Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ”
ΑΣΦΑΛΕΙΑ: ΠΥΡΟΣ — ΘΑΛΑΣΙΗΣ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἔδρα: Ἀθῆναι, Φρ. Ροῦζβελτ 41 • Τηλ. 20-088
Πρακτορεῖα εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ,
Ἄν ἐκτιμᾶτε τὴν πνευματικὴν μας προσπάθεια, στείλτε μας τὴ συνδρομὴν σας γιὰ νὰ μπορέσομε νὰ συνεχίσωμε ἀπόρροκοπα τὸ πατριωτικὸν ἔργον μας.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥΣ ΤΟΠΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΕΦΟΡΟΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Απόσπασμα από τὸν «Κώδικα» ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΠΑΛΑΤΙΩΝ (ΜΑΡΜΑΡΑ)

Σελις Κωδ.

Αριθ. Πρωτ.

Σήμερον τὴν 18ην Ἰανουαρίου τοῦ 1909 συνελθοῦσα σύμπασα ἡ Κοινότης καὶ κοινῇ ἀποφάσει καὶ ὁμοθυμῶν γνῶμῃ ἀπεφάσισε καὶ διορίζει ὡς ἐφοροεπιτροπὴν τοὺς κ. κ. Ἰωάννην Δράκου ὡς Ταμίαν, τὸν Πολύτιμον Πολιτάρχην ὡς Γραμματέα τοῦ Σωματείου καὶ Συμβούλους τοὺς κ. κ. Σωτήριον Ν. Λαμπαδαρίδην, Δημήτριον Παπασταύρου, Γρηγόριον Β. Κουζουνακίην καὶ Δημ. Δότσογλου, ἀνακηρύσσει δὲ ἐπίτιμον Πρόεδρόν τῆς τὸν κ. Κωνσταντίνον Ν. Βασιλειάδην, ἵνα διαχειρίζονται ἀπάσας τὰς κοινοτικὰς ἐργασίας ἐκκλησιαστικὰς τε καὶ σχολειστικὰς, μηδενὸς δικαιοῦμένου ποιῆσαι τὴν παραμικρὰν ἀντίρρησην ἐπὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῆς εἰμὴ μόνον ὅταν ἐργασθῶσι πρὸς ζημίαν τῆς Κοινότητος.

Ὅθεν ἐγένετο τὸ παρὸν Πρακτικὸν ὑπογραφῆν παρ' ἀπάντων τῶν παρευρεθέντων ὡς ἀντιπροσωπευόντων ἀπασαν τὴν Κοινότητα καὶ ἐπικυρωθῆν καὶ παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τῆς συνεδριάσεως ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου.

Ἐν Παλατίοις τῇ 18ῃ Ἰανουαρίου 1909

ΟΙ ΠΑΡΕΥΡΕΘΕΝΤΕΣ	Ἡ ΝΕΟΣΥΣΤΑΘΕΙΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Δημήτριος Χατζηνικολῆς	Κωνστ. Βασιλειάδης
Ἰωάννης Δοξάκης	Ἰωάννης Δράκου
Μόστης Χατζηβασιλείδης	Πολύτιμος Πολιτάρχης
Ἀθανάσιος Μακροδύλου	Σωτήριος Ν. Λαμπαδαρίδης
Β. Α. Σειτινῆς	Δημήτριος Π. Σαύρου
Παναγιώτης Ἀντωνίου	Γρηγόριος Β. Κουζουνακίης
Αἰζάρος Πολιτάρχης	Δημήτριος Θ. Δότσογλου
Στυλιανὸς Παντελῆς	
Πέτρος Πασαλάης	
Δημήτριος Χατζηβασιλείδης	

Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΠΑΠΑΓΑΒΡΙΝΑ

(Γιὰ τὴν ἀντιγραφὴν ΝΙΚ. ΛΑΜ.)

Μία εἰκόνα ἀπὸ τὴν σημερινὴ ὄψιν τοῦ ἐπάνω μαγαζιῶ τοῦ Μαρμαρᾶ

Ἡ ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ: ΛΑΓΓΑΔΑ

Απόσπασμα ἀπὸ τὸ ἀνεκδ. βιβλίον «Κύζικος - Ἀρχαία» τοῦ ἱατροῦ κ. Ἰπποκράτη Μανρῆ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ἀπὸ τὸ πρῆγουμ. φύλλον

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Τσαβουλίου ὅταν ἀνέβηκα πρὸς πενήντα περίπου ἔτη, συνοδευόμενος τὸν τότε εἰς Λαγκάδα ἐλθόντα ἱεραπόστολον κ. Κρόσφορτ, εἶχα ἰδῆ βάσιν μαρμαρίνου κίονος. Δὲν εἶχον, δυστυχῶς, τότε ἀνεπτυγμένην τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἀρχαῖα, ἵνα ἐρευνήσω καὶ δι' ἄλλα τυχόν ἀρχαῖα. Ἦδη ὑποθέτω ὅτι ἡ μαρμαρίνη αὐτῆ βάσις εἶναι πιθανώτατα ὑπόλειμμα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ τῆς Κυβέλης, τῆς κατ' ἐξοχίαν ὑπὸ τῶν Κυζικηνῶν λατρευομένης θεᾶς. Ἐπίσης κάπου ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχε βάσις «μαρμαρᾶ» λεγομένη, ἣν γινώσκουσι πάντες οἱ ἀσχολούμενοι μετὰ τὸ βουνὸν καὶ τῆς ὁποίας φαίνεται τὴν ἐπωνυμίαν θ' ἀπετέλεσε μαρμαρόν τι πιθανὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ προερχόμενον. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀκριβῶς τοῦ Τσαβουλίου ἀποτελουμένης ἀπὸ γρανιτικῶν βράχων ἐστήθη κατὰ τὸν Ρωσσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1878-79 ἡ Ἀγυλικὴ σημαία ἣν ἐνθυμομαί κυματίζουσαν εἰς πελωρίας διαστάσεις. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ἐπὶ τοῦ Τσαβουλίου κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ὑπῆρχε ναὸς Χριστιανικός, συνήχεια ὅς φαίνεται τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης.

Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Τσαβουλίου φαίνεται ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἐκεῖθεν ἡ παράδοσις ὅτι εἰς τὸν ναὸν ὑπῆρχεν ἀδαμάντινος σταυρὸς ὁρατὸς ἐκ Κωνσταντινῶν πόλεως, ἀλλ' αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι φαντασιοπληξία τῶν συμπατριωτῶν μου, θελόντων νὰ δώσουν αἰγλήν εἰς τὸ προσφιλέστατον τῶν βουνῶν, μετὰ τὸ ὅποιον εἶχον ψύχωναι. Διότι ὅλα τὰ Τσαβουλιὰ ἐξέκαμεν, αὐτὸ ἡστράπτε, αὐτὸ ἐβρόνια, ἐχίονιζε, ἦτο συνεφρασμένον κ.λ.π. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ βρονταὶ ἦσαν πολὺ ἰσχυρότεροι τοῦ συνήθους, διότι τὸ βουνὸν ἦτο κοντὰ, ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ καὶ οὐ μακρὰν ἦτο ἄλλο ἀτόμο βουνόν, μεταξὺ δὲ τούτων ἐσηματίζετο ἡχώ. Τὸ Τσαβουλι εἰς τὰ περίχωρια καὶ τὴν Ἀρχαίαν τὸ ἔλεγον Τσαβλί, ἡμεῖς ὅμως ἀγαπώντας τοὺς πλατυσμοὺς τὸ ἐλέγαμεν ὡς ἀνωτέρω. Ἀπὸ τὴν δυτικὴν πλευρὰν ἀρχίζει τὸ ἄλλον ἀκρωτήριον, ὃ «Κοδόκος» μετὰ μυχόν τὸ «Μπουτζάκι». Ἡ «Κεραμίδα», «Ἀγία Ἄννα», μετὰ τὸ καλύτερον μοναστηράκι τῆς Λαγγάδας, ὅπου ἐζησε καὶ ἀπέθανεν ὁ χωλὸς μοναχὸς Ἀντωνίος, κτισμένον εἰς τὰς κλιτεῖς τοῦ ἀπέναντι πρὸς τὸ Τσαβουλι βουνοῦ Ἀγιολιάς (Προφ. Ἠλίας. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ τούτου ὑ-

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΜΑΣ ΕΘΙΜΑ

Ἡ ΛΑΜΠΡΗ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. ΘΕΟΦΑΝΗ ΣΠ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗ

Μπροστὰ στοῦ Μαρτσούκη τῆ βρῦσι, κάτω ἀπ' τὸν Πλάτανο, ἀνυπόμονο παιδοθέμι, ποῦ εἶχε κατεβάσει στίβες ὀλόκληρες τσαλιὰ ἀπ' τὸν Μπαλωτῆ, περιμένα νὰ διῆ τὸν Ὀβρηὸ τῆς Λαμπρῆς, ἀλλ' αὐτὸς ἀργοῦσε ἀκόμη νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί του. Δικαιολογώντας ἕνας τὴν καθυστέρησι, εἶπε πὼς δὲν ἐφθασαν τὰ καινούργια τὰ ροῦχα ἀπ' τὴν Πόλι, καὶ ἕνα ἀτελείωτο γέλιο ἐξέσπανε ζωηρό.

Ἦταν τὰ χρόνια ὅπου μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο νὰ σκεφθοῦν παρὰ πὼς νὰ περάσουν μετὰ τὴν περὶ ὀδοῦ χαρὰ, τὴν ἡμέρα αὐτῆ, τὴν πρωτεραία τῆς Λαμπρῆς. Ἦρχονταν ὅμως ὁ Ψηλὸς ὁ... πραγματευτῆς μετὰ τὸ γενικὸν πρόσταγμα καὶ στὴ στιγμὴ ἀρχίζει ἡ τουσαλέττα τοῦ Ὀβρηοῦ. Κάποιο πανταλόνι μισότριβο τοῦ Κανάρια, γεμισμένο μετὰ χορτάρι, ἕνα κοντάρι μὴ γυμνῶ, μιά τραβέρσα σκεπασμένη μετὰ πατατοῦκα, ἕνα κορφί για πρόσωπο μετὰ κᾶτι ἀχνάρια, χωρὶς φέσι βέβαια, γιὰ νὰ μὴ προσβληθῆ τὸ ἐπίσημο κόλυμμα, μιά ἀρμαθία στρεϊδοτόσφρα παρασμένα στὸ λαϊκόν, καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ ἀπεχθῆς τὴν ὄψιν τραγέλαφος, ποῦ ἐνθῶμιζε Βυζαντινὸ Ἰππόδρομο, γιὰτί ἴσως ἀπὸ κεί νὰ εἶχε καὶ τὴν ἀρχὴν του, ἐστερεώονταν καλὰ ἐπάνω σὲ ἕνα γκρίζο ὑποζύγιον, καὶ ἐπαίρνε καμαρωτὸς τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Δὲν ἔλειπε τὸ καλάθι γιὰ τὰ κόκκινα αὐγά ποῦ θὰ μάζευε τὸ χορταρένιον αὐτὸ εἶδωλον οὔτε καὶ ἡ μουσικὴ ὑπόκρουσις ποῦ ἦταν τόσο περιποιητικὴ γιὰ κάθε Ἑβραῖον, ὥστε ἐκαμε τοὺς ὁμοφύλους τῶν ὅπου λιγοστοὶ κατοικοῦσαν στὸν Μαρμαρᾶ, νὰ μανταλώνονται ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ ὡς τὴν Δευτέρα τῆς Λαμπρῆς στὰ σπίτια τους.

Ἄσχετο ὅμως. Ἄλλοι ἐξηγοῦσαν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κλείονταν μετρώντας τὰ κέρδη τους, ἐπειδὴ εἶχαν ἀδειάσει οἱ Ρωμηοὶ τὰ μαγαζιά τους μετὰ παρὰ πεσίν, καὶ δὲν εἶχαν, πειὰ τί νὰ πουλήσουν. Ὡς τόσο ὁ χορταρένιος ὁ Ὀβρηὸς τραβοῦσε τὰ κακὰ τῆς μοίρας του ἀπὸ τὰ στόματα ὀλονῶν ἕως ὅτου εὕρη τὴν ἡσυχία του... ἐπάνω στὸ Φανόν. Τὸ κούφιο κορφί τὸ ἐβάραναν αἱ σκέψεις τὸ τί τουφεκιὲς ἦθελαν νὰ φάγῃ τὴ νύχτα ἢ ὡρα δώδεκα ἀκριβῶς...

Τὸ Μεγάλον Σάββατον ἐπαίρνε νὰ βραδυῶσῃ, ὁ ἥλιος ἀρχίζει νὰ γέρνην καὶ νὰ σκιάζῃ τοὺς κάβους τῆς Τσιχλῆς, ρίχνοντας τίς χρυσῆς του ἀκτίνες στὶς ὀλοκάθαρες αὐλῆς. Δέκα, δώδεκα φούρνοι σιγοψήφωσαν τὰ παραγεμιστὰ ἀρνιά, οἱ τελευταῖες κανάτες μετὰ τὸ κρασί εἶχαν μοιρασθῆ γιὰ ψυχικόν, καὶ χωρὶς ναρὶς ἔφευτε τὸ χωρὶν ὑπνο, λαχταρώντας τὴν χαρμόσυνη καμπάνα τῆς Λαμπρῆς.

Ἦρχε μοναστηράκι τιτάρτον αὐτῆς. Ἐκεῖ ὁ μῶμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πρωφῆτου Ἠλιοῦ, καὶ ὁ ὀλίγον βορειότερον μιά παρήμενον τὸ καλοκαίρ σπασμένη κατὰ τὸ τέ-

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἀφιχθεῖσα τὸν Νοέμβριον γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἐδῶ ἐγκατεστημένους συγγενεὶς τῆς ἀνεχώρησε στίς 26/1/53 ἐπιστρέφουσα στήν Κων/πολι ὅπου εἶναι ἐγκατεμένη ἡ κ. Μαρία Κουλούρη, ἀπὸ τὸ Πασαλιμάνι.

ΕΥΧΕΣ

Στὴν ἐγκατεστημένην στὸ Μόρεχεν Σίτυ τῆς Ἀμερικῆς, ἀγαπητῆς μας οἰκογένεια τοῦ ἐκλεκτοῦ συμπατριώτου κ. Ἰωάννου Ἀντ. Μαμάκου, στέλλουμε ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα τίς θερμότερες Πασχαλινὲς εὐχῆς μας.

Οἰκογένεια Γ.καὶ Μαρίας Ροδοκαλάκη

Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Παναγιῆ Κουταλιανοῦ

Ἡ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΘΥΡΛΙΚΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΜΑΣ ΚΑΤ' ΑΦΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ἀποκλειστικότης «ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΝΕΩΝ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

45 Ἀπὸ τὸ Βατοῦμ ἐπῆγα στήν Τραπεζοῦντα, ὅπου ἔδωσα μερικῆς παραστάσεως, κατενθουσιάζας τοὺς ἐκεῖ ὁμογενεῖς. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ὅμως ὁ Τούρκος τελῶνης τῆς Τραπεζοῦντας μοῦ κατεκράτησε τὰ κανόνια μου καὶ τὰ ἐργαλεῖα μου, χολωθεὶς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐνίκησα τὸν Τούρκον ἀρχιαρχηγὸν τῆς πόλεως, ὃ ὁποῖος ἐπάλασε μαζί μου. Ἐπειδὴ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας μου δὲν κατάρθωσα νὰ κάμω τίποτε, ἀναγκάσθηκα νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς αὐτὰ γιὰ τὴν Κων/πολι. Τόση ἦταν ἡ στενωχώρα μου γιὰ τὴν κατακράτησι τῶν ἐργαλείων μου, ὥστε ὅταν ἐφθασα στήν Πρίγκηπο ὅπου ἔμενε ἡ οἰκογένειά μου, ἀρρώστια καὶ κίμεινα στὸ κρεβάτι ἀρκετὸν καιρὸ. Ὅταν ἀνάρρωσα ἐπῆγα στὸ Γιλδιζ καὶ ζήτησα ἀκράσει ἀπὸ τὸν Σουλτάνον, ὅταν ὁποῖο καὶ ἐξέθεσα τὰ παράπονά μου κατὰ τοῦ Τελῶνου Τραπεζοῦντας γιὰ τὴν κατακράτησι τῶν ἐργαλείων μου, αὐτὸς ὅμως προλαβὼν εἶχε στείλῃ ἐκθεσίν στὰ ἀνάκτορα, ἀναφέρονσαν ὅτι μετὰ τὰ ἐργαλεῖα μου ἐκείνα καὶ τὰ κανόνια δίδω παραστάσεις καὶ ἐνθουσιάζω τοὺς Ἕλληνας τῆς Αὐτοκρατορίας ἀνωψὼν τὸ ἔθνικόν αὐτῶν φρόνημα καὶ ἐμπνέων σ' αὐτοὺς πόθους ἐπαναστατικῆς. Καὶ εὐδόκησε μὲν ὁ Σουλτάνος κατόπιν τῶν παρακλήσεών μου ν' ἀναγκάσῃ τὸν τελῶνην νὰ στείλῃ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ κανόνια μου, τὰ ὅποια ὅταν εἶδα στὸ Γιλδιζ χόρηκα πάρα πολὺ, ἀλλ' ἡ ἐκθεσις τοῦ τελῶνου δὲν ἀφῆκε ὡς φαίνεται ἀνεπὴρέαστον τὸν Σουλτάνον, ὃ ὁποῖος καλέσας μετὰ ἐδῆλωσε ὅτι ἀρκετὰ ἐκόπιασα τρέχων ὑπὸ χῶραν εἰς χῶραν καὶ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν μετὰ αἰθέρα αὐτὰ καὶ καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναπαυθῶ παύων πλέον τὰς περιουσίας μου καὶ δεχόμενος θέσιν ἐκγυμναστοῦ τῶν παλαιστῶν τοῦ ἀντὶ μνημιαίου μισθοῦ τριάντα λιρών. Κατάλαβα ὅτι δὲν

ὑπάρχει ἐλπίς ἀπελευθερώσεως τῶν ἐργαλείων μου καὶ δέχτηκα τὴν θέσιν τοῦ ἐκγυμναστοῦ, ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ μετανόησω γιὰτί οἱ Τούρκοι αὐλικοί, καὶ στὸν θαυμασμόν τὸν ὁποῖον ἐξέφραζαν γιὰ τὴν ἱκανότητά μου ὡς ἐκγυμναστὸν, ἔκαμαν χρῆσιν τῆς ἀπειρίας λέξεως «γκιαοῦρ». Ἀφορμὴν ἐζητοῦσα νὰ παραιτηθῶ, ὅταν διάφοροι ὁμογενεῖς ἀρχισαν νὰ μοῦ λέγουν ἐμπιστευτικῶς ὅτι ἡ θέσις μου στὸ Γιλδιζ δὲν ἦτο ἀπληλαγμένη κινδύνων, ἴσως μάλιστα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Σουλτάνου καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἀσφαλέτερον γιὰ μένα νὰ παύσω σιγά-σιγά νὰ πηγαίνω στὸ Γιλδιζ ἕως ὅτου λησμονηθῶ καὶ χάσω τὴν θέσιν. Ἀρχισα ἐπομένως νὰ ἀραιώνω τίς ἐπισκέψεις μου στὸ Γιλδιζ ἕως ὅτου εὗρηκα εὐκαιρίαν νὰ ἀναχωρήσω γιὰ τὴν Κούταλι. Φθάσας ἐκεῖ ἐκάλεσα τοὺς πλοιάρχους μου γιὰ νὰ λογαριασθῶμε καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι εἶχαν καταχρασθῆ καὶ τὰ κεφάλαια ἀκόμη ποῦ τοὺς εἶχα δώσει ἀρχικῶς. Ἀφοῦ δὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πλοία μου εἶχε ναυαγήσει καὶ ἐγκαταλειφθῆ στὴ Λήμνο καὶ ἐπώλησα ἕνα, στὰ δύο ἐναπομείναντα ἔβαλα νέους πλοιάρχους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην μοῦ ἔρχεται πρόσκλησις ἐκ μέρους τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐξοχολάτου κ. Μαυροκορδάτου καὶ τοῦ ἐπιφανοῦς ὁμογενοῦς κ. Στεφάνοβιτς νὰ σπεύσω στήν Κων/πολι, μολις δὲ παρουσιάσθηκα μοῦ ἐδήλωσαν ὅτι προκειμένου νὰ γείνουν στὰς Ἀθήνας οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ζητεῖται ἀπὸ ἐμένα νὰ μεταβῶ στὰς Ἀθήνας καὶ ἐκγυμνάσω ὁμογενεῖς ἀθλητὰς, συνάμα δὲ ὅτι θὰ μοῦ μετροῦσθον προκαταβολικῶς τὰ ἐξοδά μου. Ἀπήντησα κατασυγκεκινημένος ὅτι ἀρκεῖ ἡ μεγάλη τιμὴ μετὰ τὴν ὁποία ἡ Πατρίς μετὰ περιέβαλε μετὰ τὸ νὰ μὴ ἀναθέσῃ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἀθλητῶν μας, ἐπομένως δὲ ἀρνήθηκα νὰ δε-

χθῶ χρήματα καὶ ἐφοδιασθεῖς μετὰ σχετικὰ συστατικὰ γράμματα ἀνεχώρησα ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀθήνα. Φθάσας ἐκεῖ παρουσιάσθηκα στὸν Δήμαρχον κ. Φιλήμονα καὶ ἄλλους ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχα γράμματα συστατικὰ, ἀλλὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω ὅτι οἱ διάφοροι ἐπιτροπῆς τῶν ἀγῶνων ἐκείνων ἀποτελοῦσαν ὄχι πλέον κράτος ἐν κράτει, ἀλλὰ κράτη ἐν κράτει, παρασκηνακῶς ἐννοεῖται πάντοτε, ἀν ὄχι στὰ φανερά. Κοντολογίς, ὁ κύριος Ἀρχιγυμναστής γιὰ λόγους τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶδε καὶ δὲν εἶδε ὁ κ. Μαυροκορδάτος, οὔτε ὁ κ. Στεφάνοβιτς, οὔτε ὁ κ. Φιλήμων, οὔτε ἐγώ, οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν, δὲν με δέχθηκε στὸ γυμναστήριον.

Ἦμουν λοιπὸν ἔτοιμος νὰ ἐπιστρέψω στὰ ἴδια μειδιῶν γιὰ τὴν γριφώδη στάσι τοῦ κ. Ἀρχιγυμναστοῦ, ὅτε ἕνας καποπῶλης Ἀθηναῖος τῆς ὁδοῦ Κυκλοβόρου καὶ μερικοὶ ἄλλοι ὁμογενεῖς μετὰ ἐπιείκην νὰ μείνω καὶ ἐνεργῆσαντες ἐπέτυχον ὥστε νὰ μοῦ παραχωρηθῆ μέρος δωρεάν γιὰ νὰ ἐκγυμνάζω. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ ἐκγυμνάζω μερικοὺς νέους ἀθλητὰς Σμυρναίους καὶ λοιποὺς, ταυτοχρόνως δὲ καὶ τὰ ἐργοστάσια Τζῶν καὶ Βασιλειάδου εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοῦ κατασκευάσουν ἐπὶ πιστώσει τὸ μὲν πρῶτον τρία κανόνια, τὸ δὲ δεύτερον ὅλα τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα μου. Μολις δὲ παρέλαβα αὐτὰ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐγκύμνασι τῶν ἀθλητῶν δὲν ἱκανοποιούμην, ἀρχισα νὰ δίδω παραστάσεις καὶ σὲ λίγο κατάρθωσα νὰ πληρώσω τὴν ἀξία ὅλων τῶν ἐργαλείων μου καὶ διάφορα ἄλλα ποσὰ μετὰ τὰ ὅποια εἶχα χρεώθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀργίας μου καὶ ἔτσι ἤμουν πειὰ ἐλεύθερος νὰ μεταβῶ ὅπου θέλω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΚΑΡΕΤ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Εκλεκτοί γάμοι :

Ανάμικτος είναι ο άνθρωπος βίος από θλίψεις και χαρές, και τουτο καταφαίνεται σαφώς από το χαρμόσυνο και πολύ ευχάριστο γεγονός, του λαμπρού και αξιολόγου γάμου της θελκτικής και ευπαιδευτού Φωτεινής, θυγατρός του άειμνήστου Αλεξάνδρου Χριστοδούλου Καλαφάτη και της Κας Ανδρομάχης Αλεξ. Καλαφάτη, το γένος Βασιλείου Χρυσσοστόμου (Βασιλαρου), από την Κούταλη και των δύο καταγομένων, και του λαμπρού και πεπαιδευμένου νέου κ. Νικολάου Ι. Τοπιτζή, καθηγητού της Ψυχολογίας, των γονέων του καταγομένων από την Αρκαδία.

πατρός και εφέτος έπαρουσίασαν ο Παντεόπτης Θεός τόν αξιολόγον και εξααιρετικόν τούτον νέον, όπως αντικαταστήση τόν άειμνήστον Αλέξανδρον και φέρη τήν χαρά, εύτυχία και παρηγοριά εις τας θλιμένας των ψυχάς.

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΦΙΧΘΕΝΤΕΣ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Με το υπερωκεάνειον «Νέα Έλλάς» άνεχώρησαν στις 18 Φεβρουαρίου για τόν Καρκάς της Βενεζουέλας ο συμπατριώτης κ. Δημοσθένης Ντούζογλου μετά της συζύγου του κ. Ροδασταμινώς (τό γ. Αντωνιάδου, από τόν Πραστεϊό) και τού υιού των Ιωάννου. Η οικόγενεια Ντούζογλου θα έγκατασταθή μόνιμως στήν Καρκάς, όπου από τετραετίας είναι λαμπρά έγκατεστημένα τά τέκνα της Σπύρος, Διογένης και Αριστείδης, δημιουργήσαντες εκεί μεγάλη έπιχειρήσι εισαγωγικού και εξαγωγικού έμπορίου.

Τούτους υπεδέχθησαν θερμά οι έδω συγγενείς και γνωστοί των. Τους εύχόμεθα τόν καλώς ήλθον.

— Προερχόμενοι από τήν Αμερική άφίχθησαν στις 24/53 με τόν υπερωκεάνειον «Νέα Έλλάς» οι συμπατριώται από τήν Κούταλη κ. κ. Σπύρος Βασιλ. Κυπριώτης και Παναγής Σοφιανός, έγκατεστημένοι από πολλά χρόνια ο μόν πρώτος στή Γκάρφιλντ Όχάϊο, ο δε δεύτερος στή Χούστον Τέξας.

— Επίσης με τόν ίδιο άτμόπλοιο άφίχθησαν ή σύζυγος τού έγκατεστημένου στή Κλήβελαντ συμπατριώτου κ. Παναγι Χριστοφίλη και ή έγκατεστημένη στή Τσάρλεστον ήα Έλένη, κόρη τού Ιωάννου Τσότσου από τήν Κούταλη, μετά τού μικρού υιού της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Στήν παραπάνω φωτογραφία εικονίζεται ή οικόγενεια τού εκλεκτού συμπατριώτου από τόν Πασαλιμάνι κ. Ιωάννου Αντ. Μαμάκου, λαμπρά έγκατεστημένου στή Μόρεχετ Σίτυ της Βορείου Καρολάϊνας της Αμερικής. Η φωτογραφία είναι βγαλμένη στή Βενετία, κατά τήν επιστροφή τους στήν Αμερική, όταν πρό διέταξε ο κ. Μαμάκος και ή οικόγενεια τού έπεσεκέφθησαν τήν Έλλάδα. Στή φωτογραφία διακρίνονται από άριστερά πρός τά δεξιά ή κ. Ζερμπουλιώ, μεγαλειτέρα έγγαμος κόρη τού κ. Μαμάκου μετά της κορούλας της (μπροστά), ή κυρία Κατίνα Μαμάκου (τό γ. Ιατρού Ζαχαριάδου από τόν Πασαλιμάνι), ή δευτέρα κόρη τού κ. Μαμάκου δ/νις Θεοφανώ και ο κ. Ιωάννης Μαμάκος.

Φλογερός πατριώτης ο κ. Μαμάκος και μέγας νοσταλγός της Πατρίδος, έπεσεκέφη κατά έπανόληψιν τήν Έλλάδα από τήν έποχή τού εκπατριωτισμού μας, κατά τόν τελευταίον δε ταξίδι του (1951) έπεσεκέφη και τή γενέτειρά του Πασαλιμάνι, όπως δε γράφει στούς έδω συγγενείς και φίλους του, έπιθυμία του είναι να έπισκεφθή και πάλιν τήν Έλλάδα.

Λαμπρή στή Μαρμαρά : Η γιορτή της χαράς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τήν 1η σελίδα

γέλνανε στήν Πόλη με τούς «άμανατζήδες» τίς μεγάλες πελεκητές λαμπάδες, ίσα με τόν μπόι της καλής τους, τίς στολισμένες με κορδέλες και μπουκετάκια από άσπρα λουλουδία. Μαζί με τίς λαμπάδες δίνανε παραγγελία και για τίς «κρίνες» με χαλβάδες κι άλλα καλούδια. Τό Μεγάλο Σάββατο τόν μεσημέρι, ατή τή λαμπάδα άφου τή χρυσώνανε οι άρραβωνιασμένοι με μιά λίρα χρυσή, με ντούμπλα ή ένα πεντόλιρο, τή στέλνανε στή σπιτί της άρραβωνιαστικιάς τους, μ' ένα παιδάκι πού νάχε μάνα και κόρη. Με άλλο άγόρι στέλνανε κι ένα πανέρι μέσα στή όποιο είχαν μιά κρίνα με χαλβά, κωφέτα, μπερτες, σάλπιες ή ό,τι άλλο δώρο για τήν καλή τους, σκεπασμένο τόν πανέρι μ' ένα τραπεζομόνιτλο κεντητό. Επίσης δώρα στέλναν στήν μέλλοντα πεθερά: σαμάδα (κερί πλεγμένο) και μαντήλι. Στή μέλλουσα πεθερά:

οι συμγενείς και φίλοι, οτινες παρευρέθησαν, δυστυχώς όμως, ένεκα έλλείψεως χώρου, άδυνατούμεν τά ονόματα αυτών λεπτομερώς να περιγράψωμεν και περιριζόμεθα να προσθέσωμε μόνον τας έγκαρδισμούς μας εύχάς, όπως ζήσουν βίον μακρόν και τρισευδαίμονα και άπολαύσουν πάν από Θεού άγαθόν.

— Γεννήσεις : Μετά τούς γάμους της κόρης των, έτερον εύχάριστον γεγονός ήλθε να πληρώση χαράν τήν Καν Ανδρομάχην Καλαφάτη. Ο υιός της Χρήστος άπέκτησεν εις τας 19 Φεβρουαρίου υιόν, ο όποιος έλαβε τόν όνομα Αλέξανδρος, εις άνάμνησιν τού εκλιπόντος πάππου του. Στούς εύτυχείς γονείς και τήν γιαγιά εύχόμεθα να τούς ζήση τόν νεογένητον και να τού χαίρονται.

ΧΡΗΣΤΟΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΛΙΑ Κλήβελαντ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

της πεθεράς και να ζήτηση τήν εύχή της. Αλλοίως άντάμωναν τή μέρα τού Πάσχα.

— Όλοι περιμένανε «ν' άπολύσ' ή εκκλησιά και να πούνε τ' αντίτερο άπ' τού παπά τόν χέρ». Ήταν πιά γλυκοχαράματα. Περνούσανε από τόν φούρνο και παίρνανε τόν άρνι τόν γεμιστό, πηγαινανε στή σπιτί και τρώγανε. Άλλοι κοιμόντουσαν λίγο, άλλοι όχι.

Τό πρωί κατά τίς 9, θέ να ντυθούν στά καλά τους οι κοπέλλες οι νοικοκυρές, οι άντρες και θέ να μαζευτούν κάτω από τή Μητρόπολι. Στό ίδιο μέρος έρχονταν και οι άλλες δύο ένορίες τού Μαρμαρά. Όλοι οι Ιερωμόνοι τού χωριού μπαίνανε μέσα στή Μητρόπολι και ντύνανε τόν Δεσπότη. Τά παλληκάρια με τούς γκράδες κλιτά κυνηγικά ντουφέκια πιάνανε τόν κατάριαλο άπ' τόν «Ταξιάρχη» ως τόν «Αη—Γιάννη σχεδόν. Μόλις φαινότανε ο Δεσπότης στή σκόλα της Μητρόπολης, άρχίζανε οι μπαταριές πρός τή

μεριά της θάλασσας. Μι τόν Δεσπότη μπροστά και οι τρεις ένορίες έρχονταν στήν πλατεία τού «Ταξιάρχη», όπου γίνονταν ή δεύτερη Ανάστασις κατά τίς 10 τόν πρωί. Κι έπειτα ακολουθούσε ή λιτανεύσι γύρω, σ' όλο τόν χωριό. Τά παλληκάρια μαζεμένα μπροστά στά κφενεία της άκρογιαλιάς, περιμένανε τήν πομπή να περάση για να χτυπήση ή καρδιά τους χαρούμενα στή θώρι εκείνης πού θέ τούς «οκλάβωμε».

Τή Δευτέρα της Λαμπρής, σέ πολλά σημεία τού Μαρμαρά γίνονταν χοροί. Άλλά τέσσερα ήσαν τά χαρακτηριστικώτερα, όπου παίζανε και όργανα: Στό «Σαρράϊ», στά «Καμράκκια», στής «Γεννοός τόν βελίωνα» και στή «Νεράκι» ή «τ' Αχμέτ Αγά».

A. ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ

ΣΗΜ.— Ευχαριστώ τήν συμπατριώτισσα Πελαγία τού Παπα Κυριάκη για τίς πολύτιμες πληροφορίες πού μοδύωσε.

A. ΜΑΡ.